

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3267/2024
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Негован Живковић, адвокат из ..., против тужене Народне библиотеке „Вук Караџић“ Бела Паланка, чији је пуномоћник Тихомир Крстић, адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1512/2024 од 07.08.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1512/2024 од 07.08.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1512/2024 од 07.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 49/23 од 30.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да уплати обавезне доприносе за социјално осигурање надлежном Фонду ПИО за месеце ближе означене у том ставу изреке, са опредељеном каматом, ближе означеном у тим ставовима, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да Фонду ПИО достави потребне исправе за регистравање уплаћених средстава за тужиоца за период од 01.06.2006. до 28.12.2016. године и то: образац М4 запослен са матичним бројевима, податке о сатима рада за сваку годину и износе зарада и накнаде зарада, пореску пријаву да су на тако обрачунатим зарадама пријављени порези и доприноси, доказ о уплати на текући рачун ПИО и осталих пореских обавеза на прописане рачуне, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да му изврши уплату обавезних доприноса за социјално осигурање надлежном Фонду ПИО за период од 28.12.2016. до 18.06.2020. године, као неоснован. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1512/2024 од 07.08.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Пироту П1 49/23 од 30.01.2024. године у ставу четвртом изреке, а жалба тужиоца у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је пресуда у ставу трећем изреке и тужба тужиоца у делу којим је тражио да тужена Фонду ПИО достави потребне исправе за регистравање уплаћених средстава за тужиоца за период од 01.01.2006. до 28.12.2016. године и то: образац М4 запослен са матичним бројевима, податке о сатима рада за сваку годину и износе зарада, пореску пријаву да се на тако обрачунатим зарадама пријављени порези и доприноси, доказ о уплати на текуће рачуне ПИО и осталих пореских обавезника на прописане рачуне и тужба у том делу одбачена као недозвољена. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу петом изреке, тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од укупно 386.114,00 динара од чега износ од 49.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате у року од осам дана од пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију у односу на став други и трећи изреке (које по својој природи представљају решење) због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 23/10), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о укидању првостепене пресуде и одбацивања тужбе у том делу која је донета у смислу члана 391. став 2. Закона о парничном поступку и став три одлуке – решење о трошковима поступка. Посебна ревизија се може поднети због погрешне примене материјалног права из разлога који су наведени у члану 404. став 1. ЗПП. У овом случају побијани ставови другостепене одлуке донети су применом норми процесног права а неправилна примена процесног права представља битну повреду одредаба парничног поступка који није разлог за изјављивање ревизије (став други изреке побијане пресуде). Из ових разлога Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Решењем којим се одбацује тужбе не одлучује се о тужбеном захтеву па када другостепени суд одлучујући о жалби тужиоца укине првостепену пресуду и одбаци тужбу, ревизија тужиоца није дозвољена по члану 403. став 2. тачка 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да тужилац ревизијом побијају одлуку о одбачају тужбе и одлуку о трошковима поступка против којих се ревизија не може изјавити у смислу одредбе члана 420. ЗПП, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на назначена тражења, није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. ст. 1. и 6. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић